

Emensus Cypri scopulos, quibus exit in Austrum,
Inde maris uasti transuerso uertitur aestu:
Nec tenuit Casium nocturno lumine montem,

Pompeius Infirmaque Aegypti pugnaci littora uelo
Pelusiu peruenit. Vix tetigit, qua diuidui pars maxima Nili

In uada decurrit Pelusia septimus annis.
Tempus erat, quo Libra pares examinat horas
Non una plus aequa die, noctique rependit

Aequinoxia-
lis Autumnii
descriptio.

Lux minor hybernae uerni solatia damni.
Comperit ut regem Casio se monte tenere,
Flestit iter: nec Phoebus adhuc, nec carbasa languent.

Iam rapido speculator eques per littora cursu
Hospitis aduentu pavidam compleuerat aulam.
Consilij uix tempus erat: tamen omnia monstra
Pellae coiere domus: quos inter Achorus
Iam placidus senio, fractisque modestior annis,
Hunc genuit custos Nili crescentis in arua
Memphis uana sacris: illo cultore deorum
Lustra suae Phoebes non unus uixerat Apis.

Achorei fe-
nis sententia. Consilij uox prima fuit, meritumque fidemque,
Sacræque defuncti iactauit pignora patris.
Sed melior suadere malis, et nosse tyrannos
Ausus Pompeium letho damnaſſe Photinus.

Ius, et fas multos faciunt Ptolemæe nocenteis.

Notatoty
Dat poenas laudata fides, cum sustinet, inquit,
Quos Fortuna premit. fas accede, deisque,
Et cole felices, miseros fuge sidera terra
Vi distant, et flamma mari, sic utile recto.

*prendere Sceptrorum, uis tota perit, si pendere iusta
Incipit: evertiturque arces, et spectus honesti.

Libertas scelerum est, que regna inuisa tuctur.

Sublat

Sublatusque modus gladijs: facere omnia seue
Non impune licet, nisi cum facis, exeat aula
Qui uult esse pius: uirtus et summa potestas
Non coeunt: semper metuet, quem seua pudebunt.
Non impune tuos Magnus contempserit annos,
Qui te nec uictos arcere à littore nostro
Posse putat, neu te sceptris priuauerit hospes,
Pignora sunt propiora tibi: Nilonque, Pharónque,
Si regnare piget, damnatae redde sorori.
Aegyptum certè Latijs tue amur ab armis.
Quicquid non fuerit Magni, dum bella geruntur,
Nec uictoris erit: toto iam pulsus ab orbe,
Postquam nulla manet rerum fiducia, querit +
Cum qua gente cadat: rapitur ciuilibus armis.
Nec foci tantum arma fugit ora Senatus,
Cuius Theſſalicas saturat pars magna uolucres:
Et metuit gentes, quas uno in sanguine mistas
Deferuit: regesque timet, quorum *omnia merſit:
Theſſalique: reus nulla tellure receptus,
Sollicitat nostrum, quem nondum perdidit, orbem.
Iustior in Magnum nobis Ptolemæe querela
Causa data est quid sepositam, semperque quietam
Crimine bellorum maculas Pharon, aruaque nostra
Victori suspecta facis: cur sola cadenti
Hec placuit tellus, in quam *Pharsalica fata
Conferres poenasque tuas iam crimen habemus
Purgandum gladio, quod nobis sceptrum Senatus,
Te suadente, dedit, uotis tua formimus arma.
Hoc ferrum, quod fata iubent proferre, parui
Non tibi sed uicto feriam tua uiscera Magni:
Malueram foci: rapinur quò cuncta feruntur.

Cruelitas, sola
a tyranno metus
Execut.

quasi deat fortuna
elisi Pompei, quoz
rit, quoz perdat

*omina le-
git Badius.
uerū omnia
potius legen-
dum, q. d. o-
mnē substan-
tiam et for-
tunam.

*Calamita-
tes, quas in
Pharsalia
passus est.
In calamita-
te plerunque
ex amicis ini-
mici existūt.

Tene mihi dubitas an sit uiolare necesse,
Cum liceat: quae te nostri fiducia regni
Huc agit infelix? populum non cernis inermem,
Aruaque uix refugo fodientem mollia Nilo?
Metiri sua regna decet, uiresque patri.

Prudentis
est uires pro-
prias metiri.

Tu Ptolemæe potes Magni fulcire ruinam,
Sub qua Roma iacet: bustum, cineresque mouere
Thessalicos audes? bellumque in regna uocare?
Ante aciem Emathiam nullis accessimus armis:
Pompeij nunc castra placent, quæ d. serit orbis?
Nunc uictoris opes & cognita fata lacebis?
Aduersis non deesse decet, sed leta secutos
Nulla fides unquam miseros elegit amicos.

Achillas pro
fectus regius.

Assensere omnes sceleri. Letatur honore
Rex puer insueto, quod iam sibi tanta licere
Permittant famuli. Sceleri delectus Achilles.
Perfida quæ tellus Casijs excurrit arenis,
Et uada testantur iunctas Aegyptia Syrtes,
Exiguam socijs monstri gladijsq; carinam
Instruit. O superi, Nilusne, & barbara Memphis,
Et Pelusiaci tam mollis turba Canopi

*Egyptiæ lo-
cū. id. h. =
bet. hoc qu. iur.*
Nili ostium
orientē ver-
sus, Canop^o
verò maxi-
mè ad occa-
sum. Glar.

Hos animos: sic fata premunt ciuilia mundum?
Sic Romana iacent? ullusne in cladibus istis
Est locus Aegyptio? Pharijsque admitti: ur ensis?
Hanc certè seruate fidem ciuiliæ bella:
Cognatas præstate manus, externaque monstra
Pellite, si meruit tam claro nomine Magnus
Cesaris esse nefas, tanti Ptolemæe ruinam
Nominis haud metuis? cæloque tonante profanas
Inseruisse manus impure, ac semiuir audes?
Non domitor mundi, nec ter Capitolia curru

Inuictus

Inuictus, regumque potens, uindexque Senatus,
Victorisque gener: Phario satis esse tyranno
Quod poterat. Romanus erat quid uiscera nostra
Scrutaris gladio? nescis puer improbe, nescis
Quo tua sit fortuna loco: iam iure sine ullo
Nili sceptrum tenes: cecidit ciuilibus armis
Qui tibi regna dedit. iam uento uela negat
Magnus, & auxilio remorum infanda petebat
Littora: quem contra non longa uecta biremi
Appulerat scelerata manus: Magnoque patere
Fingens regna Phari, celsa de puppe carinæ
In paruam iubet ire ratem, littusque malignum
Incusat, bimaremque uadis frangentibus æstum,
Qui uetat externas terras aduerrere classes.

Quod nisi fatorum leges, intentaque iussu
Ordinis æterni miseræ uicinia mortis
Damnatum letho traherent ad littora Magnum,
Non ulli comitum sceleris præfagia deerant:
Quippe fides si pura foret, si regia Magno
Sceptrorum autori uera pietate pateret,
Venturum tota Pharium cum classe tyrannum.
Sed cessit fatis, classemque relinquere iussus
Obsequitur, lethumque iuuat præferre timori.
Ibat in hostilem præceps Cornelia puppim,
Hoc magis impatiens egresso deesse marito,
Quod metuit clades, Remane teneraria coniux,
Et tu nate precor, longèque è littore casus
Expectate meos: & in hac ceruice tyranni
Explore fidem, dixit: sed surda uetanti
Tendebat geminas amens Cornelia palmas:
Quò sine me crudelis abis? iterumne relinquor

Ptolemæum
inimulat.

Ad Pompe-
ium redit,
quem, qui à
Ptolemæove
nerant, pro-
diderunt.

*Que falli
non possunt

*Ordo Prou-
dentis æterni
& mutabilis*

Popeius ad
Corneliam
coniugem.

Thessal

Cornelia Theſſalicis ſummoa malis: nunquam omine Leto
 Pompeio. Diſtrahimur miſeri. poteras non ſlectere puppim,
 Cum fugeres aliò, latebrisque relinquere Leſbi,
 Omnibus à terris ſi nos arceret parabas?

An tantum in fluctus placeo comes? Hæc ubi fruſtrâ
 Effudit, prima pendet tamen anxia puppe:

Attonitosque metu nec quoquam auertere uiſus,
 Nec Magnum ſpectare poteſt. ſtetit anxia claſſis
 Ad ducis euentum, metuens non arma, neſasq;

Nota Sed ne ſubmiſſis precibus Pompeius adoret
 Sceptra ſua donata manu tranſire parantem
 Romanus Pharia miles de puppe ſalutat

L. Septimius Septimius qui (pro ſuperum pudor) arma ſatelles
 Trib. militum Regia geſtabat poſito deformia pilo,
 mittitur cum Immanis, uiolentus, atrox, nullaque ferarum
 Achilla ad in Mitior in cædes. quis non, Fortuna. putaret
 terficiẽ dum Pompeium. Parcere te populis, quòd bello hæc dextra uacaret,
 Theſſaliãque procul tam noxia tela fugaret?

Diſponis gladios, ne quo non fiat in orbe

Heu facinus ciuile tibi. uictoribus ipſis

Dedeus, & nunquam Superum caritura pudore

Fabula, Romanus Regi ſic paruit enſis,

Pelleusque puer gladio tibi colla recidit

Magne tuo. qua poſteritas in ſecula mittet

Septimum fama: ſcelus hoc quo nomine dicent,

Qui Bruti dixere neſas? iam uenerat hora

Terminus extrema, Phariãque ablatus in alnum

Perdiderat iam iura ſui. tunc ſtringere ferrum

Regia monſtra parant. ut uidit cominus enſes

Inuoluit uultus: atque indignatus apertum

Fortuna præbere caput, tunc lumina præſiit,

Conſtantia
 Pompeij in
 morte.

Continuitque

Continuitq; animam, ne quas effundere uoces
 Poſſet, & æternam ſtetu corrumpere fama.

At poſtquam mucrone latus, ſuneſtus Achilles
 Perſodit, nullo gemitu conſenſit ad ictum:

Deſpexitque neſas, ſeruãtque immobile corpus,
 Seq; probat moriens, atque hæc in pectore noluit:

Secula Romanos nunquam tacitura labores
 Attendunt, æuũq; ſequens ſpeculatur ab omni

Orbe ratem, Phariãque fidem nunc conſule fame.
 Fata tibi longe fluxerunt proſpera uita,

Ignorant populi, ſi non in morte probaris,

An ſcieris aduerſa pati: ne cede pudori,

Autorẽmque dole fati. quacunque feriris,

Crede manam ſoceri: ſpargant, lacerentque licebit.

Sum tamen o ſuperi felix, nullique poteſtas

Hoc auferre deo. mutantur proſpera uita:

Non ſum morte miſer: uidet hanc Cornelia cædem,

Pompeiusque meus. tanto patientius oro

Claude dolor gemitus: natus, coniuxque peremptum

Si mirantur. amant. talis cuſtodia Magno

Mentis erat: ius hoc animi morientis habebat.

At non tam patiens Cornelia cernere ſeuum

Quam perferre neſas, miſerandis æthera complet

Vocibus: O coniux ego te ſcelerata peremi,

Lethifera tibi cauſa moræ fuit auia Leſbos,

Et prior in Nili peruẽnit littora Caſar.

Nam cui ius alijs ſceleris: ſed quiſquis in iſtud

A ſuperis immiſſe caput uel Caſaris ira,

Vel tibi proſpiciens, neſcis crudelis, ubi ipſa

Viſcera ſint Magni properas, atque ingeris ictus,

Quã uotum eſt uicto. pœnas non morte minores

Pompeius
 ab Achilla
 & Septimio
 interficitur.

Cornelia de
 Pompeij cæ-
 de querimus
 nia.

Pendat,

Pendat, et ante meum uideat caput. Haud ego culpa
Liber a bellorum, quae matrum sola per undas,
Et per castra comes nullis absterita satis
Victum, quod reges etiam timere, recepi.

Amara inter
rogatio.

Hoc merui coniux in tuta puppe relinqui?
Perfide parcebas, te fata extrema petente
Vita digna iurimoriar, nec munere regis.

Aut mihi praecipitem nauae permitte saltum:
Aut laqueum collo, tortosque aptate rudentes:
Aut aliquis Magno dignus comes exigit ei sem.

Apostrophe
ad Pompeiū

Pompeio praestare potest, quod Caesaris armis
Imputei, o seui, proper antem in fata tenetis?
Viuis adhuc coniux, et iam Cornelia non est
Iuris, Magne, sui prohibent accersere mortem:
Seruor uictori sic fata, interque suorum
Lapsa manus, rapitur trepida fugiente carina.

*fuerunt
*ferrum

At Magni cum terga sonent, et pectora ferro,
Permansisse decus sacrae uenerabile formae,
Iratumque deis faciem, nil ultima mortis
Ex habitu, uultuque uiri mutasse fatentur,
Qui lacerum uidere caput, nam seuius in ipso
Septimius sceleris maius sceleris maius scelus inuenit actu:
Ac reteggit sacros, scisso uelamine, uultus
Semianimis Magni, spirantiæque occupat ora,
Collaque in obliquo ponit languentia transtro.
Tunc neruos, uenasque secat, nodosque frangit
Ossa diu, nondum artis erat caput ense rotare.
At postquam trunco ceruix abscissa recebit,
Vendicat hoc Pharius dextra gestare satelles,
Degener, atque opere miles Romanae secundae,
Pompeij diuo sacrum caput ense recidis,

Vt non ipse seras? o summi fata pudoris,
Impius ut Magnum nosset puer, illa uerenda
Regibus hirta coma, et generosa fronte decora
Caesaries comprehensa manu est, Pharioque ueruto,
Dum uiuunt uultus, atque os in murmura pulsant
Singularis anima, dum lumina nuda rigescunt,
Suffixum caput est, quo nunquam bella iubente
Pax fuit, hoc leges, campumque, et Rostra mouebat:
Hac facie Fortuna tibi Romana placebas:
Nec satis infando fuit hoc uidisse tyranno:
Vult sceleris superesse fidem, tunc arte nefanda
Submota est capiti rabes, raptioque cerebro
Adsiccata cutis, putrisque effluxit ab alto
Humor, et infuso facies solidata ueneno est.

Ultima Lagae stirpis perituræque proles
Degener, incesta sceptris cessare sororis,
Cum tibi sacra o Macedon seruetur in antro,
Et regnum cineres extructo monte quiescant,
Cum Ptolemaeorum manes, feriemque pudendam,
Pyramidis claudant, indignaque Mausolea:
Littora Pompeium ferunt, truncusque uadosis
Huc illic iactatur aquis, adæone molesta
Totum cura fuit focero seruare cadauer?
Hac Fortuna fide Magni tam prospera fata
Pertulit: hac illum summo de culmine rerum
Morte petit: cladesque omnes exegit in uno
Seua die, quibus immunes tot praestitit annos:
Pompeiusque fuit, qui nunquam mista uideret
Leta malis: felix nullo turbante decorum,
Et nullo parcente miser: semel impulit illum
Dilata Fortuna manu, pulsatur arenis,

Apostrophe.
Inuehitur in
Ptolemeum,
quod tãri vi-
ri corpus se-
peliendū nō
curauerit.

Carpitur in scopulis. hausto per uulnera fluctu
Ludibrium pelagi: nullaque manente figura,
Vna nota est Magno capitis iactura reuulsi.

Antè tamen Pharias uictor quàm tangat arenas,
Pompeio raptim tumultum Fortuna parauit,
Ne iaceat nullo, uel ne meliore sepulcro.

E' latebris pavidus decurrit ad equora Codrus.

*Icario
Codrus olim
Pompeij li-
bertus, nunc
Questor, Põ-
peianum ca-
daver disqui-
rit.

Questor ab Idalio Cinyræ litore Cypri
Infaustus Magni fuerat comes. ille per umbras
Ausus ferre gradum, uictum pietate timorem
Compulit, ut medijs questum corpus in undis

Duceret ad terram, iraheretque ad littora Magnum.

Lucis mœsta parum per densas Cynthia nubes

Præbebat, cano sed discolor equore truncus

Conspicitur. tenet ille ducem complexibus artus

Eripiente mari: nunc uictus pondere tanto

Expectat fluctus, pelagòque iuuante cadaver

Impellit postquam sicco iam litore sedit,

Incubuit Magno, lacrymasque effudit in omne

Vulnus, & ad Superos, obscuraque sidera fatur:

Apostrophe
ad fortunã.

Non pretiosa petit cumulatò ture sepulcra

Pompeius, Fortuna, tuus: non pinguis ad astra

Vt ferat è membris Eòos fumus odores,

Vt Romana suum gestent pia colla parentem,

Præferat ut ueteres fer alis pompa triumphos,

Vt resonent canu tristi fora, totus ut ignem

Proiectis mœrens exercitus ambiat armis:

Da uilem Magno plebeij funeris arcam,

Quæ lacrum corpus siccos effundat in ignes:

Robora non desint misero, nec sordidus iustor.

Sit satis ò Superi, quòd non Cornelia suo

Crine

Crine iacet, subicique facem complexa maritum

Imperat, extremo sed abest à funere busti

Infelix coniux, nec adhuc à littore longè est.

Sic fatus, paruos iuuenis procul aspiciet ignes,

Corpus uile suis nullo custod: cremantes.

Inde rapit flammam. semiustaque robor a membris

Subducit: Quæcunque es (ait) neglecta, nec ulli

Chara tuo, sed Pompeij felicior umbra.

Quòd iam compositum uiolat manus ultima bustum

Da ueniam: si quid sensus post fata relictum est:

Cedis & ipsa rogo, pateris que hæc damna sepulcri,

Tèque pudet sparsis Pompeij manibus, uri.

Sic fatur: plenusque sinus ardente fauilla

Peruolat ad truncum, qui fluctu penè relatus

Littore pendebat summas dimouit arenas,

Et collecta procul lacerae fragmenta carinae

Exigua trepidus posuit scrobe. nobile corpus

Robora nulla premunt, nulla strue membra recumbunt:

Admotus Magnum. non subditus accipit ignis.

Ille sedens iuxta flammam, O maxime, dixit,

Ductor, & Hesperij maiestas nominis una,

Si tibi iactatu pelagi, si funere nullo

Tristior iste rogo, manes, animamque potentem

Officijs auerte meis: iniuria fui

Hoc fas esse iubet, ne ponti bellua quicquam

Ne fera, ne uolucres, ne seui Caesaris ira

Audeat: exiguam, quantum potes, accipe flammam

Romana succense manu. Fortuna recursus

Si det in Hesperiam, non hac in sede quiescent

Tam sacri cineres: sed te Cornelia, Magne,

Accipiet, nostraque manu transfundet in urnam.

*munere

Ad Epicu-
reorum o. i
nionè respice-
at.

Codrus Põ-
peij corpus,
in undis re-
perit, sepe
lie

Interes

Interea paruo signemus littora saxo,
 Ut nota sit busto: si quis placare peremptum
 Fortè uolet, plenos & reddere mortis honores,
 Inueniat trunci cineres, & norit arenas,
 Ad quas, Magne, tuum referat caput. Hæc ubi fatus,
 Excitat inualidas admoto fomite flammæ.
 Carpitur, & lentum Magnus distillat in ignem,
 Tabe fouens bustum. Sed iam percusserat astra
 Auroræ præmissa dies: ille, ordine rupto
 Funeris attonitus latebras in litore querit.

Imprudētia
 metus arguit
 Codrum.

Quam metuis demens isto pro crimine pœnam,
 Quo te fama loquax omneis accepit in annos?
 Condita laudabit, Magni focer impius ossa,
 I, modò securus ueniæ, fassusque sepulcrum
 Posce caput. cogit pietas imponere finem
 Officio. semiusta rapit, resolutæque nondum
 Ossa satis, neruis, & iniustis plena medullis
 Aequorea restinguit aqua, congestæque in unum
 Parua clausit humo. tunc ne leuis aura reiectos
 Auferreret cineres, saxo compressit arenam:
 Nautæque ne bustum religato fune moueret,
 Inscrispsit sacrum semiusto stipite nomen:

Epitaphium
 Põpeij, quod
 semiusto sti-
 piti Codrus
 insculsit.

Hic situs est Magnus. placet hoc, Fortuna, sepulcrum
 Dicere Pompeij: quo condi maluit illum,
 Quam terra caruisse focer. temeraria dextra
 Cur obicis Magno tumultum, manesque uagantes
 Includis: situs est, quæ terra extrema refuso
 Pendet in Oceano. Romanum nomen, & omne
 Imperium Magno est tumuli modus. obrue saxa
 Crimine plena deum. si tota est Hercules Oete,
 Et iuga tota uacant Bromio Nyseia, quare

Vnus

Vnus in Aegypto Magno lapis? omnia Lagi
 Rura tenere potest, si nullo cessite nomen
 Hæserit. erremus populi, cinerumque tuorum
 Magne metu: nullas Nili calcemus arenas.
 Quod si tam sacro dignaris nomine saxum,
 Adde actus tantos, monumentæque maxima rerum:
 Adde truces Lepidi motus, Alpinæque bella,
 Armæque Sertorij reuocato Consule uicta,
 Et currus, quos egit eques: commercia tuta
 Gentibus, & pauidos Cilicas maris. adde subactam
 Barbariem, gentesque uagas. & quicquid in Euro
 Regnorum Boreæque iacet. dic semper ab armis
 Ciuilem repetisse togam: ter curribus actis
 Contentum patriæ multos donasse triumphos.
 Quis capit hæc tumulus? surgit miserabile bustum
 Non ullis plenum titulis, non ordine tanto
 Fastorum: solitumque legi super alta Deorum
 Culmina, & extractos spolijs hostilibus arcus,
 Haud procul est ima Pompeij nomen arena,
 Depressum tumulo, quod non legat aduena reclus,
 Quod nisi monstratum Romanus transeat hospes.
 Noxia ciuili tellus Aegypcia fato,
 Haud equidem immeritò Cumanæ carmine Vatis
 Cautum, ne Nili Pelusia tangeret ora
 Hesperius miles, ripasque æstate tumentes.
 Quid tibi seua precer pro tanto crimine tellus?
 Vertat aquas Nilus, quo nascitur orbe, retentus,
 Et steriles egeant hybernis imbribus agri,
 Totamque in Aethiopum putres soluaris arenas.
 Nos in templa tuam Romana accepimus sin,
 Semideosque canes, & sistræ iubentia luctus,

Sub umbra
 detestationis
 facti Codri,
 qui maiora
 non potuit,
 ostēdit quā-
 to maiori-
 bus dignus
 erat Pompe-
 ius.

Sibyllæ Cu-
 manæ vatic-
 nium.

Imprecatio.

Isis Aegy-
 ptiorum re-
 gina & Dea,
 Osiris cōiux

Et

Et quem tu plangens hominem testaris Osirim:
 Tu nostros Aegypte tenes in puluere Manes,
 Tu quoque cum seuo dederis iam templa tyranno,
 Nundum Pompeij cineres o Roma petisti:
 Exul adhuc iacet umbra ducis: si secula prima
 Victoris timuere minas, nunc excipite saltē
 Ossa tui Magni, si nondum subruta fluctu
 * Inuisa tellure sedent. Quis busta timebit?
 Qui sacris dignam mouisse uerebitur * umbram?
 Imperet hoc nobis utinam scelus, et uelit uti
 Nostro Roma sinu: satis o nimiumque beatus,
 Si mihi contingat manes transferre reuulsos,
 Ausoniam, si tale ducis uiolare sepulcrum.

Forsitan aut sulco sterile cum poscere finem
 A superis, aut Roma uolet seralibus Austris,
 Ignibus aut nimis, aut terra tecta mouenti,
 Consilio, iussuque deum transibis in urbem
 Magnae tuam, summusque feret tua busta Sacerdos.
 Nam quis ad exustam Cancro torrente Syenen
 Ibit, et imbrifera siccas sub Pleiade Thebas
 Spectator Nili: quis rubri stagnae profundi,
 Aut Arabum portus mercis mutator Eoae,
 Magne, petet, quem non tumuli uenerabile saxum,
 Et cinis in summis forsā turbatus arenis
 Auertat? manesque tuos placare * iuuabit,
 Et Casto praefere Ioui? nil ista nocebunt
 Famae busta tuae templis, auroque sepultus
 Vilior umbra fores: nunc est pro numine summo
 Hoc tumulo Fortuna iacens, augustius aris
 Victoris Libyco pulsatur ab aequore saxum.
 Tarpeius qui saepe deis sua turba negarunt,

* Inuersa
 * urnam?

* licebit,

Inclu

Inclusum * Tusco uenerantur cespite fulmen.
 Proderit hoc olim, quod non mensura sepulcri
 Ardua marmoreo surrexit pandere moles:
 Pulueris exigui sparget non longa uetustas
 Congeriem, bustumque cadet, mortique peribunt
 Argumenta tuae ueniet felicior aetas,
 Qua sit nulla fides saxum monstrantibus istud:
 Atque erit Aegyptus populis fortasse nepotum
 Tam mendax Magni tumulo, quam Creta Tonantis.

M. ANNAEI LVCANI

PHARSALIAE

LIBER IX.

AT non in Pharia manes iacuere fauilla, — *cinis*
 Nec cinis exiguus tantam cōpescuit umbram:
 Profiliuit busto, semiustaque membra relinquens,
 Degeneraque rogū, sequitur cōuexa Tonantis.
 Quae niger astriferis connectitur axibus aër:
 Quodque patet terras inter, lunaeque meatus
 Semidei manes habitant, quos ignea uirtus
 Innocuos uita patientes aetheris imi
 Fecit, et aeternos animam collegium orbis.
 Non illuc auro positi, nec nature sepulti * *et hure-*
 Perueniunt, illic postquam se lumine uero
 Impleuit, stellaeque uagas miratur, et astra
 Fixa polis, uidit quanta sub nocte iaceret
 Nostra dies, risitque sui ludibria trunci.
 Hinc super Emathiae campos, et signa cruenti
 Caesaris, ac sparsas uolitaui in equore classes,
 Et scelerum uindex in sancto pectore Bruti
 Sedit, et inuicti posuit se mente Catonis.

* susco ue-
 nerentur.

Anima Pom-
 peij ad coe-
 lum tran-
 scedit: bigi-
 delictatur.
 * absibus le-
 gendū con-
 tendit Sul-
 pit. pro ab-
 sidibus.

Bru tus.

o s ille